

JOSOVO UČENJE

Med enim od obiskov v Antwerpnu mi je Hai rekel, da me želi spoznati z Josom, zanimivim moškim srednjih let. Že čez nekaj dni se je dogovoril za obisk. Vrata nama je odprl suhljat, bled moški, oblečen v smešen kopalni plašč. Pokašljeval je, mučil ga je prehlad. Ko sva hotela preložiti obisk na kakšen bolj primeren dan, je vztrajal, da mu bo najina družba dobro dela. Povabil naju je v hišo. Mojo pozornost so takoj pritegnile njegove oči, zdelo se mi je, kot da bi zrla v neskončnost.

Pozneje sem izvedela, da je po izobrazbi arhitekt. Pred dvajsetimi leti, ko je služboval v Alžiriji, je med risanjem načrta za projekt nenadoma začel pisati besede na risbo, kot da bi nekdo vodil njegovo roko. Od tega trenutka dalje se mu je to dogajalo vse bolj pogosto. Preko avtomatskega pisanja je začel dojemati, kaj je njegova prava naloga v življenju. Dve leti zatem je že predaval in ljudem posređoval intuitivna sporočila. Pred tem je imel govorno napako, ni namreč mogel izgovoriti črke r. Pomanjkljivost je izginila takoj, ko je začel opravljati svojo nalogo. Z leti je zanimanje za njegova predavanja in individualna svetovanja naraslo in svoje delovanje je iz Belgije razširil še na Nizozemsko in Francijo.

Na enem od njegovih predavanj nisem mogla verjeti ušesom. Govoril je prav o tem, kar sem sama doživljala. Na naslednjih straneh bom skušala povzeti njegov nauk, ki govori zlasti o osebnosti in duši.

Z rojstvom prinesemo s seboj svojo karmo, ki je vsota zavesti naših prejšnjih življenj. Shranjene so v naši podzavesti. V začetnem obdobju, ko smo dojenček, smo v stanju praznine. Sčasoma se začne naša osebnost prebujati. Družina, kraj, kultura, v kateri smo rojeni, ljudje, ki nas obkrožajo, in vse, kar nas pogojuje, postane pomembno za našo osebnostno rast. To obdobje je polno slepil kot so potreba po samodokazovanju, igre moči, občutki krivde, strasti, soočenja, obsojanja, odvisnosti... Nekateri med nami to obdobje vodi v čas velikanske teme, iz katere ne vidimo izhoda. Takrat pogosto pomislimo, zakaj sploh živimo in se zavemo, da se mora nekaj spremeniti.

Odpravimo se na pot iskanja notranjega miru. Izkušanje procesa je za vsakogar drugačno, saj smo imeli različne preteklosti. Pogosto imamo občutek, da ne sodimo nikamor in ne pripadamo nikomur. Ko začnemo spreminjati svoje vedenje, nas nekateri, zlasti pa člani naše družine, skušajo potegniti nazaj v stare vzorce in obdržati takšne, kakršni smo bili. Toda mi ne moremo več nadaljevati po starem, prav tako pa še ne vemo prav dobro, kako naprej. Postaja nam jasno, da drugih ljudi ne moremo spremeniti. Prav tako odkrivamo, da se tisto, kar občutimo v sebi, izraža tudi zunaj nas. Če nas je na primer strah, da bodo ljudje imeli slabo mnenje o nas in se temu primerno vedemo, se bodo resnično grdo vedli do nas. Spoznavamo, da se preveč ukvarjamo s tem, kaj ljudje mislijo in čutijo v zvezi z nami. Zdi se nam, da nas obsojajo tudi takrat, ko do nas resnično nimajo nobenih sodb. Seveda ne moremo poznati misli in čustev drugih. A s tem ko se ukvarjamo z njimi, ponavljamo stari vzorec odzivanja in spet se počutimo ujeti.

Vse manj nam postajajo pomembne vrednote, ki so temelj današnje družbe kot so nazivi, materialne dobrine in druga zunanja slepila. Nekateri to zopet obsojajo, naš proces spreminjanja zaznavajo kot nekaj negativnega in ogrožujočega. Ker ga sami ne doživljajo, niso zmožni razumeti, skozi kaj vse moramo iti. Nesmiselno jih je prepričevati, da je to, kar počnemo, za nas neizogibno. Nekateri ljudje so v našem življenju zato, da nas učijo priti v stik s seboj, posebno ko nas ves čas spravljajo iz ravnotežja, s tem ko nas hočejo prepričati v svoj prav. Najprej je potrebno nešteto krat pasti v jamo, dokler se ne odločimo, da jo bomo rajši prestopili. Naučiti se moramo prepoznati manipulacijo, tudi svojo lastno, to pa lahko dosežemo samo z izkušnjami.

Postaja nam jasno, da vsi nosimo maske. Če želimo ugotoviti, kdo v resnici smo, moramo masko sneti. Tako postopoma postajamo opazovalci dogajanja v nas in okoli nas. Čas, ki ga potrebujemo, da se vsakič znova zavemo ponavljanja nekega starega vzorca, postaja vedno krajši. Vse lažje sprejemamo svoje občutke, misli in odzive. Jemljemo jih manj resno in vse manj jih obsojamo. To nam močno olajša življenje. Začenjamo sprejemati svojo osebnost v vseh njenih razsežnostih.

Sledenje resnici nas vodi k spontanim, neposrednim in pristnejšim odnosom z ljudmi. Ugotovimo, da lahko ljudi občutimo na dva načina: kot ogledala (tisti, v katerih prepoznamo dele svoje osebnosti) in kot nasprotja (tisti, ki se nam zdijo povsem drugačni od nas).

Jos pravi, da so v dušnem partnerstvu partnerji vedno naša nasprotja. V procesu lastne osebnostne rasti večino stvari naredijo drugače kot mi, in to je za odnos zelo naporno. S svojimi odzivi nas prisiljujejo, da se učimo ostajati v stiku s seboj in s tem vse bolj postajamo kdor resnično smo. Če pa napetosti postanejo nevzdržne, se zveza pogosto za nekaj časa prekine. To je potrebno, da vsak zase postanemo neodvisni od drugega in prek tega spoznamo resnični pomen dušnega partnerstva, ki sega onkraj osebnosti in njenih želja.

Proces prebujanja iz stanja ega v resnično bivanje je kot umiranje in vnovično rojstvo. A ego ni tisti, ki usmerja proces, vodi ga duša. Ponujeno nam je učenje, v katerem dobimo polno novih izkušenj, ki nas vodijo iz ega. To se zgodi tako s pomočjo srečanj s fizičnimi ljudmi kot v stiku z neuteleženimi entitetami. Prek vseh teh prejemamo informacije, ki vsebujejo resnico in neresnico. Naučiti se moramo razlikovati, kdaj je informacija resnična in kdaj je vmes manipulacija.

Ti učitelji nas vodijo proti duši, ne morejo pa nas pripeljati v stik z njo. Končno, odločilno izobraževanje nam je dano prek angela oziroma informacijskega vira, kot ga rajši imenujem. Le-to poteka skozi našo dušo. Ker angel ni v iluziji dvojnosti, ampak v enosti z Univerzumom, njegove informacije več ne vsebujejo manipulacij in so namenjene temu, da ljudi vodijo iz iluzije njihove osebnosti.

Stika z dušo se začnemo zavedati v trenutkih, ko se zaustavita mišljenje in čutenje. Takrat smo zunaj strahu in iluzije dvojnosti, resnično prisotni v zdajšnjem trenutku. A hitro nas potegne nazaj v osebnost, ker

se bojimo praznine. Ego bo vedno navzoč, a naša potreba po dokazovanju v zunanjem svetu bo manjša in manjša. Začenjamo razumeti, da imamo nalogo, ki sega onkraj želja naše osebnosti. A to, da smo z eno nogo v osebnosti, z drugo v duši, v nas povzroči izjemno napetost. Osebnost, tako dolgo pogojena s civilizacijskimi vzorci, se namreč z vsemi sredstvi upira izgubljanju vpliva. Če nam je namenjeno doseči dušo v tem življenju, potem bo v določenem trenutku duša prevzela vajeti in postala dirigent osebnosti.

Ena od ključnih besed v tem procesu je potrpežljivost. Obdobje, ko vemo, da imamo nalogo na Zemlji, vendar še ne vemo kako jo opravljati, je dolgo in polno izzivov. Radi bi že začeli, a si ne upamo. Ko enkrat le začnemo, se prek učenja in napak v nas ustvarja kanal, skozi katerega bodo v prihodnosti delovali informacijski viri. Na začetku so v njem številne "luknje". Predstavljajo osebne vzorce, ki nas vsakič znova potegnejo iz stika z dušo. Potem ko prepoznamo in sprejmemo vzorec, se posamezna luknja zapre. Na tak način se gradi kanal. Pridobivamo več zaupanja v svoje sposobnosti in v naš način izražanja le-teh. Pri tem je pomembno, da ne odlašamo z uresničevanjem naloge, čeprav smo negotovi in se ne zavedamo vseh svojih zmožnosti.

Pri opravljanju naloge se nam sprva med prejete informacije vrivajo mišljenje, zaznave, čutenje, dvomi in strahovi. Sporočila prirejamo pod vplivom osebnostnih lastnosti in svojih izkušenj ter s tem izkrivljamo njihov prvotni pomen. Sčasoma pa postaja vpliv duše močnejši in naša zmožnost predajanja informacij, ne da bi s svojo interpretacijo vplivali nanje, postopoma raste.

Včasih je informacija lahko takšna, da bi utegnila užaliti človeka, ki nas je prosil zanjo. Vseeno je pomembno, da jo predamo v obliki, v kakršni smo jo prejeli. Če se bojimo, da bomo zaradi neposrednosti sporočila izgubili naklonjenost osebe, to pomeni, da se je v odnos vrinila naša osebnost.

Prav tako ne smemo dovoliti, da bi ljudje postali odvisni od nas ali da bi nas povzdigovali. Celoten proces namreč temelji na enakosti, v duši smo vsi enaki.

Ko je naša karma razrešena, začnemo izkušati resnične spremembe. Pravzaprav prvič v življenju čutimo, da resnično živimo. Še več informacijskih virov ali angelov se poveže z našo dušo, zato da bi podpirali druge ljudi na njihovi poti k duši. Tako prispevamo k uresničevanju božanskega načrta.